

D Ö B R E N T E I K O R N É L

Visszavonásig

Ismersz-e nála nagyobb urat,
mint az éjszakai büntudat?
Szentől szembe tör rád, vagy orvul,
ajkad harapva fogad csorbul.

Mennyire kiszolgáltatott vagy!
Módod sincs, hogy elégtételt adj,
nem múltó kínokat okoztál
szeretteidnek, s kik szerettek,
nem tagadhatod le, te voltál,
s akárhányszor vetsz is keresztet,
nem hiheted, ne légy oly dőre,
hátrálhatsz ott, hol nincs előre!

Jóvátenni mély-sebzést, sértést,
gyötrő gyanakvást, lélek-irtást,
magaslóról a földbe-tiprást,
utólag nincs esély, se részvét,
megalázottjaid megkövesd,
a tetthelyről nincs hová szökhess,
minden, mit megtettél galádul,
– nyomodban könny, düh – mind elárul.

Avas éveidből jön elő,
emlékektől hars az agyvelő,
tartalmuk, mint fölfakadt tályog,
bűzlik, s porcokig leszivárog,
tested, a gyötrelemtől vásott,
romlik, tán bánod, hogy megkésted
elásni lelkifurdalásod,
magad előtt sincs felmentésed,
masszává vonszolhatod térded,
a megbocsájtást el nem éred,
nincs erőd, hogy mélységből kiálts,
mert megbénít a gyóntatórács.

Mardos büntudat, s öl, mint sósav,
azért is, mit el sem követtél,
hánykolódsz és kiüt a sós hab,
arról sem tehetsz: megszületté,

hej amiatt is vezeklettél,
mások manna-hullásban áznak,
hamis próféták hamukáznak,
lőtték rád, de te nem lövettél
nem üldöztél – üldözött lettél.

Rémálom s szörny-valóság: tied,
málhád inaszakadtig viszed,
hátadon bő púpként ered meg,
ősbűnnel roskasztott eretnek.

S nem hiszed, jó vagy még a jóra.
Esküdtél kalózlobogóra?
Nem! Talán van még bűnbocsánat,
estéd nem bűt hoz vacsorának,
nem azért üzen neked Isten,
ne merj pihenni, s kimerítsen.
Nem tudsz hová fordulni: falnak?
Benne kísértethadak laknak,
támadni készen seregelnék,
sosem fekszenek, sosem kelnek,
repedéseken át elérnek,
rettegsz, itt feledvén letétnek,
lábszárad ellilult, zsibbatag,
csontkezük prédája marad,
érintésük, mint dúlt hangyaboly,
tested egészén eláramol.

A kör bezárul, nagy vadászat ez,
csak bánhatod, hogy nem hallhatod,
mikor a szíved már nem neszez,
a halálad tán kialhatod,
de átvirrasztott ébrenléted?
S a naptól áthatott fényteret
miként viseli gyötrött éned,
s a mésszel eltorlaszolt erek?
Néked már gyehenna, vélheted,
kínpadi tánc, test, lélek vásik,
tartást végzet kikezsd, alámos,
sorsod nem több, mint a hatályos,
szenvedés a visszavonásig.